

Боби 96. Ҷавобӣ Исо оиди андоз

Дар ҳамаи кишварҳо низоми муайяни андозбандӣ вуҷуд дорад. Андозҳо аз шаҳрвандон ҷамъоварӣ карда мешаванд, то хароҷоти ҳукумат пардохт карда шавад. Аксарияти кишварҳои ҷаҳон маҳз бо ҳамин тарз амал мекунанд. Баъзе ҳокимон аз ҳад зиёд маблағ ҷамъ мекунанд, то барои худ бештар дошта бошанд. Масъалаи ҳаҷми андозҳо ва тарзи истифодаи маблағҳои андозӣ дар назди шаҳрвандони аксарияти кишварҳо қарор дорад.

Китоби Муқаддас ба мо таълим медиҳад, ки ба ҳукумати кишваре, ки дар он зиндагӣ мекунем, андоз супорем. Мо, шаҳрвандон, ҳукуматеро қадр мекунем ва дастгирӣ менамоем, ки қонун ва тартиботро дар сарзамине, ки мо зиндагӣ мекунем, таъмин мекунанд. Баъзан чунин мешавад, ки андозҳо мувофиқи таъиноташон истифода намешаванд. Дар ин ҳолат масеҳӣ бояд чӣ кор кунад?

Дар мавзӯи мавъизаи ман — «ҶАВОБИ ИСО ДАР БОРАИ АНДОЗҲО» — мо маҳз ҳамин масъаларо баррасӣ хоҳем кард. Биёед ба Матто 22:15–22 муроҷиат кунем, то бифаҳмем, ки Исо ба одамоне, ки назди Ӯ бо САВОЛҲО ДАР БОРАИ АНДОЗҲО омада буданд, чӣ ҷавоб дод.

Матт 22:15-22: "15 Он вақт фарисиён рафта, машварат карданд, ки чӣ тавр Ӯро аз суханаш афтонанд. 16 Ва шогирдони худро бо ҳиродиён назди Ӯ фиристода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯӣ ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва аз касе парвоя надорӣ, зеро ҳеҷ рӯбинӣ намекуни; 17 Пас ба мо бигӯ, ки фикри Ту чист? Оё ба қайсар ҷизъя додан ҷоиз аст, ё не?» 18 Аммо Исо макри онҳоро дарёфта, гуфт: «Эй риекорон, чаро Маро меозмояд? 19 Сиккаи ҷизъяро ба Ман нишон диҳед». Онҳо ба Ӯ диноре оварданд. 20 Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва рақам аз он кист?» 21 Ба Ӯ гуфтанд: «Аз он қайсар». Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз он қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз он Худост — ба Худо». 22 Чун инро шуниданд, дар ҳайрат монданд ва Ӯро гузошта, рафтанд."

Барои фаҳмидани ҷавоби Исо дар бораи андозҳо, мо бояд ба чанд ТАСДИҚИ МУҲИМ диққат диҳем.

ГУЗОШТАНИ МАСЪАЛА моро барои фаҳмидани ҷавоб омода месозад. Фарисиён бо чунин масъала рӯ ба рӯ шуданд. Фарисиён дар байни халқи яҳудӣ одамоне буданд, ки ба Китоби Муқаддас имон доштанд. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки то ҳадди имкон ба таълимоти Китоби Муқаддас, ки дар ихтиёри онҳо буд, наздик бошанд; он қонуни Мӯсо буд. Онҳо медонистанд, ки қонуни Мӯсо чӣ мегӯяд. Онҳо қонунро хуб омӯхта буданд. Ва қонун мегуфт, ки ҳеҷ бегонае набояд бар онҳо ҳукмронӣ кунад.

Дар замони Исо румиён онҳоро забт карда буданд. Империяи Рум дасти худро барои кӯмак дароз карда, онҳоро ба зери ҳокимияти худ даровард. Аз ин рӯ, қайсар метавонист аз онҳо андоз ситонад ва ҳамин тавр ҳам мекард. Қайсар талаб мекард, ки онҳо андоз супоранд. Дар ин ҷо барои онҳо мушкилӣ ба миён омад, зеро қонуни Мӯсо таълим медод, ки онҳо набояд зери ҳокимияти каси дигар бошанд, аммо ҳоло онҳо зери ҳокимияти Рум қарор доштанд. Пас, оё онҳо бояд андоз супоранд ё не?

Биёед бубинем, ки ин масъала чӣ гуна ба миён гузошта шуд. Онҳо бо суҳанони риёкорона ба назди Исо омаданд. Онҳо аслан он чизеро, ки мегуфтанд, дар назар надоштанд. Онҳо гуфтанд: «Мо медонем, ки Ту ростгӯ ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва ба ҳеҷ кас аҳамият намениҳӣ, зеро ба одамоне негӯҳ намекунӣ». Онҳо ба суҳанони худ бовар надоштанд. Онҳо инро бо умеди он гуфтанд, ки ҷавоби дилхоҳашонро мегиранд, аммо аслан чунин ният надоштанд. Агар онҳо воқеан ин суҳанонро дар назар медоштанд, ҳеҷ гоҳ дар чунин ҳолат ба назди Ӯ намеомаданд. Аммо онҳо ҳамчун риёкорон ба назди Ӯ омаданд.

Сипас онҳо ин саволро доданд. Бубинед, ки савол чӣ гуна гузошта шуд: «Ба назари Ту чӣ гуна аст? Оё ба қайсар андоз додан ҷоиш аст ё не?»

Ин савол ба қонуни динӣ дахл дошт, на ба қонуни шахрвандӣ. Онҳо медонистанд, ки қонуни шахрвандӣ чӣ мегӯяд. Қонуни шахрвандӣ талаб мекард, ки онҳо ба қайсар андоз супоранд. Аммо бо қонуни динӣ онҳо мушкилӣ доштанд. Ин масъала душвор буд. Ана ҳамин тавр онҳо масъалаи худро ба миён гузоштанд.

БАӢНИ ПЕШНИҲОД моро барои фаҳмидани ҷавоб омода месозад. Исо онҳоро мефаҳмид. Ӯ риёкориҳои онҳоро дарк кард. Аз ин рӯ, ба онҳо гуфт: «Чаро Маро меозмояд, эй риёкорон?»

Бубинед, Ӯ яке аз ду ҷавобро дода метавонист. Агар Ӯ мегуфт: «Бале, шумо бояд ба қайсар андоз диҳед», он гоҳ Қонуни Мусо бар зидди Ӯ мешуд. Ӯ гӯё бар зидди қонуни динӣ баромад мекард. Агар Ӯ мегуфт: «Не, шумо набояд ба қайсар андоз диҳед», он гоҳ бар зидди қонуни шахрвандӣ баромад мекард. Онҳо гумон мекарданд, ки саволи хеле душворе доранд, ки Исо бе ба мушкилӣ гирифта кардани Худ наметавонад ба он ҷавоб диҳад.

Аз ин рӯ, ҳангоми баён кардани ҷавоб, Исо аз онҳо як намуди пулро талаб кард. Ӯ гуфт: «Ба Ман тангаеро нишон диҳед, ки бо он андоз месупоранд». Ва онҳо ба Ӯ тангаеро оварданд, ки барои супоридани андоз истифода мешуд. Исо аз онҳо пурсид: «Ин сурат ва навиштаҷот аз он кист?» Яъне, ин пулро кӣ сикка задааст? Онҳо дарҳол ҷавоб доданд: «Аз он қайсар аст».

Исо бо талаб кардани пул тамоми далелҳоро муайян кард, то ба саволи онҳо дуруст ҷавоб диҳад. Ӯ аз онҳо хоҳиш кард, ки ҳамаи далелҳоро баён кунанд ва инро тавассути пешниҳоди худ баён намуд: «Пули андозро ба Ман нишон диҳед».

БАӢНИ ПРИНЦИП моро барои иттиҳоди омода месозад. Акнун мо ба ҷавоби Исо дар бораи андозҳо мегузарем. Вақте Ӯ аз онҳо пурсид: «Ин сурат ва навиштаҷот аз он кист?», ва онҳо ҷавоб доданд: «Аз он қайсар», Исо гуфт: «Пас, он чи аз он қайсар аст, ба қайсар диҳед ва он чи аз он Худост, ба Худ».

Пас, он чи аз он қайсар аст, ба қайсар диҳед. Ҳокимони шахрвандӣ ҳуқуқҳои муайяне барои ҷамъоварии андоз доранд ва ҷамъоварии андоз метавонад яке аз ҳамин ҳуқуқҳо бошад. Пас, он чи ба қайсар тааллуқ дорад, ба қайсар диҳед. Негӯҳ доштани он чи ба қайсар тааллуқ дорад, дуруст нест. Ин маъно дар суҳанони Исо ва дар ҳамон принсипе, ки Ӯ дар ин ҷо баён мекунад, хеле равшан дар назар дошта шудааст.

Аммо аз тарафи дигар, Ё гуфт: «Он чи аз они Худост, ба Худо диҳед». Худо низ ҳуқуқҳои муайян дорад ва ин ҳуқуқҳои бояд эҳтиром кард. Агар мо каме таваққуф карда, дар ин бора фикр кунем, мефаҳмем, ки дар асл ҳар чизе ки мо дорем, аз ҷониби Худо ба мо дода шудааст. Аз ин рӯ, беҳтар аст ба суҳанони Исо дар бораи андозҳои бодикқат гӯш диҳем ва дарк кунем, ки агар мо мустақилона зиндагӣ кунем, гӯё вазифадор нестем он чиро, ки ба Худо тааллуқ дорад, ба Ё диҳем, пас мо хато мекунем.

Исо дар тасдиқи ин принцип ҳеҷ гуна шубҳа боқӣ нагузошт. Мо бояд тавре рафтор кунем, ки Ё гуфт: ба ҳукумати шаҳрвандӣ он чиро, ки ба ҳукумати шаҳрвандӣ тааллуқ дорад, диҳем ва ба Худо он чиро, ки ба Худо тааллуқ дорад, диҳем. Баъзан дар муносибатҳои мо бо ҳокимон муайян кардани он ки чӣ гуна бояд рафтор кунем, душвор мешавад. Ман инро комилан мефаҳмам, аммо мехоҳам бигӯям, ки таълимоти Исо дар ин ҷо ба вазъиятҳои шахсии мо низ пурра татбиқ шуда метавонад. Мо бояд масъаларо бодикқат омӯзем. Мо бояд пешниҳоди ба миён гузошташударо бодикқат таҳлил кунем ва итминон ҳосил намоем, ки ҳамаи далелҳои дар ихтиёр дорем, ҷунон ки Исо ҷунин кард.

Мо бояд принципиро, ки Ё баён кардааст, бодикқат риоя кунем: он чиро, ки ба ҳукумати шаҳрвандӣ тааллуқ дорад, ба ҳукумати шаҳрвандӣ диҳем ва он чиро, ки ба Худо тааллуқ дорад, ба Худо диҳем.

Вақте ки мо наметонем чӣ кор кунем, метавонем дар Каломии Муқаддас ва Рӯҳи Худо роҳнамоӣ ҷӯем. Ё содиқ аст ва моро роҳнамоӣ мекунад.